

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΜΑΘΗΤΗΣ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ γ'. εἰδυλλίου τοῦ Βίωνος)

Στὸ ὄνειρό μου εἶδα πῶς ἦρθ' ἡ Ἀφροδίτη
Κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἀγένητο παληχάρι,
Δειλὸ καὶ μαζωμένον γιὰτ' εἶδε ξένο σπῆτι,
Καὶ τέτοια λόγια μοῦ 'πε μὲ νάξια καὶ μὲ χάρι :
«Γιὰ λίγο θὲ ν' ἀφήσω σιμά σου τὸ παιδί μου
Τραγούδια νὰ τὸ μάθης, γλυκὲ τραγουδιστὴ μου ! ,

--

Κ' ἐγὼ ποῦ ἔθαρροῦσα γιὰ τιποτένιο πρᾶγμα
Τὴν τέχνην μου νὰ μάθω στὸν ἔρωτα τὸν πλάνο,
Ὅλημερίς στὸ σπῆτι κλειστός μ' αὐτὸν ἀντάμα
Τραγουδιστὴ 'κυττοῦσα ἄξιο μου νὰ τὸν βγάλω,
Καὶ τοῦ 'λεγα καὶ τοῦτο καὶ τοῦ 'δειχνα κ' ἐκείνο,
Χωρὶς ἀπὸ σιμά μου στιγμὴ νὰ τὸν ἀφῆνω.

--

Μὰ 'κεῖνος ποῦ ν' ἀκούσῃ ! -- Μυαλὸ ξεπορτισμένο
Γιὰ τὰ δικά μου λόγια ἀπὸ καρδιάς 'γελοῦσε !
Καὶ γλυκειὰς κουβέντας αὐτὸ τ' ἀφωρισμένο,
Ποῦ μοῦ 'πικρῶν τὸν νοῦ μου, μὲ χάρι ἀρχινούσε.
Μ' ἀράδιαζε ἀγάπαις, μ' ἀράδιαζε παιγνίδια,
Καὶ ὅλο 'φλουαροῦσε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια !
Οἱ κόποι μ' ὅλοι ἔτσι ἐπῆγαν στὰ χιμμένα
Κι' ἀντὶ νὰ τὸν διδάξω, δίδαξ' αὐτὸς ἐμένα !

Δ. Π. Τ α γ κ ο π ο υ λ ο ς

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΗΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΥ

=

(Φανταστικὸν διήγημα τοῦ Félicien Mallefille.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Ἀγαπητὲ Γούλ, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν της,
παρατηρῶ τὴν διαφορὰν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν
συνδεδεμένων ζευγῶν τοῦ κήπου καὶ τῶν ἄλλων του
κατοίκων.

— Ποίαν διαφορὰν; ῥώτησε δειλῶς τὸ ῥόδον,
παρατηροῦν καλῶς τὴν ἀηδόνα.

— Δὲν τὰ εὐρίσκεις ἥττον ὥραϊα καὶ δὲν σοι
φαίνονται ἥττον εὐτυχῇ !

— Ναι, φεῦ ! ἀπῆντησε τὸ δυστυχὲς ἄνθος, ὅπερ
δὲν ἐγνώριζε νὰ ψεύδεται.

— Καὶ γνωρίζεις διατί ;

— Ἀναμφιβόλως διότι δὲν ἀγαπῶνται.

— Ὅχι, δὲν εἶνε αὐτό. Ἀλλὰ διότι δὲν εἶνε
ἐλεύθερα.

== Περιττὸν, Μίρκα, διότι θὰ ἐλυπούμην πολὺ ἂν
δὲν ἤμην παρούσα εἰς τὴν ἀφιξὴν ὄλων τῶν καλῶν τού-
των χωρικῶν· θὰ τοὺς δεχθῶ ὅπως εἶμαι, γνωρίζουν
ὅτι κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ἰππεύω. Ραδῶρ, ἀνοιξὸν τὸ κι-
γκλιδωτόν· ἔλθε μετ' ἐμοῦ, Μίρκα, καὶ ἐπανέλθωμεν
εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν, ὅπου θὰ τοὺς ὑποδεχθῶ.

Ἐνῷ ἡ Λιέδα καὶ ἡ Μίρκα εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αὐ-
λὴν τῆς ὑποδοχῆς διὰ τῆς ἐσωτερικῆς θύρας τοῦ πυρ-
γίσκου, οἱ ὑπηρέται ἤνοιγον τὸ κιγκλιδωτόν.

Ὁ κ. Δεστοῦρ, ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ κυνηγίου, κατήρ-
χετο τὴν κλίμακα πρὸς συνάντησιν τῆς κόρης του.
Μετ' αὐτοῦ δὲ ἦτο καὶ ὁ Ἑρρίκος.

Ἡ νεῆνις ἔτεινε τὸ μέτωπον πρὸς τὸν πατέρα καὶ
τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μνηστῆρά της.

== Πόσον χαίρω, εἶπεν ἡ Λιέδα, ὅτι ἐπὶ τέλους
βλέπω τὴν ἐορτὴν τῶν Χιόνων περὶ ἧς μοὶ ὠμιλήσατε,
πάτερ μου, τοσάκις -- καὶ σεῖς, Ἑρρίκε, τὴν ἔχετε καὶ
ἄλλοτε ἴδει ;

== Ναι, ἤμην εἰς Δαλεκαρλίην πρὸ δεκαετίας μετὰ
τῶν γονέων μου, ὅτε ἐτελεῖτο ἡ τελευταία πανήγυρις·
ἤμην τότε δεκαεξαετής.

== Ἐδῶ λοιπὸν τὸ ἐν θαῦμα διχδέχεται τὸ ἄλλο ;
Εἶμαι ἀκόμη καταμυγεμένη ἐκ τῶν λαμπροτήτων τῆς
νυκτὸς ταύτης· καὶ σεῖς Ἑρρίκε ;

== Ἐγὼ, Λιέδα ; Δὲν ἐνθυμούμαι εἰμὴ τὸ ἐν μέσῳ
τοῦ ἀπαστρέπτοντος τούτου λυκχυγούς ἐξέχον σῶμά σου
καὶ τὸ ὠραῖόν σου βλέμμα τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν πυ-
ρίνων ἀνταυγισμῶν,

Οἱ χωρικοὶ προσήρχοντο καθ' ἐμάδας καὶ ἐτοποθε-
τοῦντο πρὸ τῆς ἐπαύλεως. Τὸ θέαμα ἦτο χαριέστατον.

Αἱ νεάνιδες ἐφόρου ἐσθῆτας κοκκίνας, κυανᾶς, πρα-
σίνους ἢ ἰσχυρούς· οἱ στηθόδεσμοὶ τῶν ἦσαν μεταξωτοί,
βελοῦδινοι ἢ λινόι, κοσμούμενοι ἔμπροσθεν διὰ κεντη-
μάτων ἐπανωφόρια χειριδωτά καὶ μέχρι γονάτων μα-
κρά, ὅτινα ἔφερον ἔξωθεν, ἀπῆλαττον αὐτὰς ἀπὸ τοῦ
ψύχους· ἦσαν δὲ ταῦτα καστανόχροα, φαικὰ, κυανὰ καὶ,
ἐκ φιλαρεσκείας αἱ φοροῦσαι ταῦτα τὰ ἄφινον ἡμιάνοικτα,
ἵνα οὕτω φαίνωνται τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κεντήματα
τῶν στηθόδεσμων· οἱ πλόκαμοι ἔπιπτον ἐπὶ τῶν ὤμων,
συνδεόμενοι κάτωθεν διὰ ταινιῶν χρωματιστῶν· ἐπὶ κε-
φαλῆς, πῖλος κυλινδρικός κατεσκευασμένος ἐκ δύο ὑφα-
σμάτων συνεστραμμένων τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, συνε-
κρατεῖτο μὲ ταινίας καὶ αὐτὸς· αἱ περικνημίδες ἦσαν
λιναὶ καὶ χρώματος συμφώνου πρὸς τὴν περιβολὴν, τὰ
υποδήματα ἐκ δέρματος κιτρίνου μετὰ μεγάλων κόμβων.

Οἱ νέοι ἐφόρου περισκελίδας ὀλίγον πλατείας βυ-
θιζομένας ἐντὸς ὑψηλῶν υποδημάτων κοσμουμένων δι'
ὀλοσηρικῶν. Αἱ περισκελίδες αὗται ἦσαν πελύχρωμοι, ἐκ
χονδροῦ λινοῦ ὑφάσματος. Ἐπανωφόριον, ὅμοιον περι-
που πρὸς τὸ τῶν νεκιδῶν, ἐκρυβοῦτο σταχυρεῖδως ἐπὶ
τοῦ στήθους, σκοῦφος δὲ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐκάλυπτε τὴν
κεφαλὴν, κλίνων πρὸς τὸ οὖς ἢ βεβυθισμένος μέχρις
ὀφθαλμῶν, κατὰ τὴν ἀρέσκειαν ἐνὸς ἐκάστου. Οἱ νέοι
οὗτοι ἐκράτουν μακρὰς ράβδους, ὁμοίας πρὸς ποιμενικάς,
ἀφ' ὧν ἐξήρτητο δέσμη λευκῶν ταινιῶν.

Τὶ πλῆθος ταινιῶν ! αἱ ροδόχροαι, αἱ κόκκιναι,
πράσινοι καὶ ἰοειδεῖς ταινίαι τῶν πλοκάμων, μεμιγμέναι
πρὸς τὰς τῶν ράβδων κυμαίνονταί εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ τῇ
ἐλαχίστῃ πνοῇ -- ὅς ὑπέθετέ τις ὅτι ἐτελεῖτο μετὰ τῆς
ἐορτῆς τῶν Χιόνων καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν ταινιῶν.

(ἀκολουθεῖ)

— Τὸ ρόδον ἔκλινε κατηφές τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀηδὼν ὁμῶς εἶχεν εἶπει τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἐλευθερία ἔλειπεν ἀπὸ τῶν ἄλλων ζευγῶν ἵνα ὦσιν εὐτυχῇ· καὶ ἀπ' αὐτῶν φεῦ! ἡ ἐλευθερία ἐπίσης ἔλειπεν! Ἀλλὰ τὸ ρόδον δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἰδικῆς του. Ἡ ἐλευθερία δι' αὐτὸ ἦτο ἡ ἀμεριμνησία. Ἀνατραπὲν ἐν τῷ μικρῷ του κήπῳ, οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἰδεῖ πέραν τοῦ ὀρίζοντός του, καὶ οὐδὲν εἶχεν ἐπιθυμήσει πέραν τοῦ περιβάλλοντος του! Πᾶσαι αἱ ἡμέραι του εἶχον παρέλθει ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ ἀκινήσει. Νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα, νὰ θερμαίνεται τὴν ἡμέραν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ν' ἀκούῃ τὴν αὖραν καὶ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανόν, αὐταὶ ἦσαν ὅλαι αἱ ἀνάγκαι του. Διήρχετο τὴν ζωὴν αἰσθανόμενον ὅτι ζῇ, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ περὶ ἄλλου πράγματος, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγνώρισε τὸν ἔρωτα, ἡ ὑπαρξίς του εἶχε καταστῇ τελεία.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀηδόνα, τοῦτο ἦτο πολὺ διάφορον. Εἰθισμένη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν κίνησιν καὶ τὴν ταραχὴν, εἶχε συλλάβει βαθεῖαν καὶ συνεχῇ ἀνησυχίαν. Τὸ παρὸν δὲν ἦτο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἡ δόξος πρὸς τὸ μέλλον. Ἐφαίνετο, ἐν μιᾷ λέξει, γεννηθεῖσα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ ρόδον διὰ τὴν ἀτόλαυσιν. Καὶ ἡγάπα πρὸ παντός τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ἐλευθερία δι' αὐτὴν ἦτο ἡ ἰδιότροπος πτῆσις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πεδιάδων, καὶ ὁ παράφορος δρόμος ἐπὶ τῆς πτέρυγος τῶν ἀνέμων, ἦτο ἡ ἰδία ἀνάπαυσις ἐπὶ τινος ἀγνώστου βράχου, τὰ ἄστεια παιγνίδια μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἦτο ἡ καταδίωξις τῶν φευγουσῶν ἁρμονιῶν, ἡ κατάληψις τῶν κεκρυμμένων εὐωδιῶν, καὶ ἡ αἰωνία ζήτησις τῶν νέων πραγμάτων.

Μόλις προήνεγκε καὶ ἤκουσε τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἐλευθερίας, ἅπας ὁ ἄλλοτε βίος τῆς τῇ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν, καὶ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης ἐπῆλθον χίλια λύπαι καὶ χίλια ἐπιθυμῖαι.

Ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν σιγῇ καὶ κατηφῆς, πλησίον τοῦ σιωπῶντος καὶ κλαίοντος ρόδου. Τὴν ἐσπέραν τὸ ρόδον κατεξηγλημένον ἀπεκοιμήθη καὶ τὸ πτηνόν, ἐρεθιζόμενον ὑπὸ τῆς πιεζούσης αὐτὸ βίας, ἤρξατο ψάλλον μετ' ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἡδονὰς τῆς ἐλευθερίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεθύσθη ἐκ τοῦ ἄσματος αὐτῆς, καὶ ἐξαπτομένη αὐτὴ ἡ ἰδία ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν τόνων τῆς, ἐβύθισε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς ἁρμονικοὺς παραλήρου.

Ἐν τινι δὲ στιγμῇ καθ' ἣν ἔσθη ἔν' ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἤκουσεν ἐξαίφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς τῆς νυκτός, φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, ἣτις ἐπανελάμβανε παιδρῶς τὸ ἄσμά τῆς, καὶ ἐφαίνετο προσκαλοῦσα αὐτὴν πρὸς ἀδελφικὸν ταξείδιον. Τότε λησμονοῦσα τὰ πάντα, ὤρμησε μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας πρὸς τὴν ἀγνωστον φίλην. Ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀποπτῇ, καὶ εὐθὺς σφοδρὰ δόνησις τὴν ἔρριψεν ἀκίνητον πλησίον τοῦ ρόδου.

Τοῦτο δ' εἶχεν ἐξαίφνης ἀφυπνισθῇ ὑπὸ τῆς ἀντικρούσεως τῆς ἀλύσεως, ἣτις συνέδεεν αὐτὸ μετὰ τῆς ἀηδόνης καὶ ἤκουσε τὴν σπαρακτικὴν φωνήν,

ἣν αὕτη ἐξέβαλε πίπτουσα. Ἐκλινεν ἐπ' αὐτῆς, πλήρης τρόμου καὶ ἀπελπισίας, ἐζήτησε νὰ τὸ ἐμψυχώσῃ διὰ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν φιλημάτων του. Ὅτε δὲ τὴν εἶδε συνερχομένην εἰς ἑαυτήν, ἐλησμόνησε πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει, καὶ ἤσθετο τὴν καρδίαν του πληρουμένην ἀνεκκλήτου χαρᾶς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἀπητεῖτο παρὰ τῆς ἀηδόνης εἰμὴ διὰ μιᾶς λέξεως ν' ἀναγεννήτῃ δι' ἀμφοτέρους τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν. Δὲν γνωρίζω ὁμῶς ὁποία ἀθλία εἰμαρμένη ἐκώλυσε αὐτὴν τούτου.

Ὅτε συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν παρετήρησε τὸ ρόδον κεκλιμένον νωχελῶς ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ ὅπως πάλλον ἔτι ἐξ ἔρωτος καὶ τρόμου, ἡ πρώτη κίνησις αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ εὐγνωμοσύνη, καὶ ἡ πρώτη σκέψις αὐτῆς ἦτο νὰ τῷ τὴν ἀποδείξῃ δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἠρξάτο παρατηροῦσα αὐτὸ τρυφερῶς· ἐκεῖνο δὲ περιέμενε μετὰ βαθείας ἀδημονίας. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ ἐλευθερά ἀηδὼν, ἣτις εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ ἄσμα τῆς αἰχμαλώτου ἀδελφῆς τῆς, τῇ ἀπέτεινε μακρόθεν λίαν μελαγχολικὸν ἀποχαιρετισμόν. Ὁ ἥχος ἦτο τοσοῦτον ἁσθενής, ὥστε οὐδ' ἡ ἡχὼ αὐτὴ δὲν τὸν ἤκουσεν. Ἀλλ' ἡ Βαλβούλ τὸν εἶχεν ἀκούσει· ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀπελπισίας καὶ ἀπετράπη βραδέως ἀπὸ τοῦ ρόδου.

Τοῦτο ἀπώλεσε τότε πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἐψιθύρισε λυπηρῶς τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἡθέλησας νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς, Βαλβούλ.

— Καὶ σὺ, Γούλ, ἀπεκρίνατο ἡ ἀηδὼν, μ' ἐκράτησες διὰ τῆς βίας.

Ὅτε ἡ λέξις αὕτη ἐλέχθη, ἀπώλετο δι' αὐτοὺς ὁ ἔρωσ καὶ ἡ εὐτυχία. Ἀμφοτέροι πληγέντες ἡ μὲν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς, τὸ δ' ἐν τῇ νομιμοτέρᾳ ὑπερηφανίᾳ του, εὖρον ἐξ ἴσον μισητὴν τὴν ἄλυσον, ἣτις τὰς συνέδεε μετ' ἀλλήλων. Ἡ λύπη των ὑπῆρξεν ἴση, ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς διάφορος. Ἡ ἀηδὼν κατέστη μανιώδης, ἰδιότροπος καὶ πικρά. Ἐψάλλεν ἐνίοτε τὴν στενοχωρίαν τῆς μετ' εἰρωνίας τοσοῦτο ὀργίλης, καὶ τραχείας, ὥστε πάντα τὰ νεαρά του κήπου ἄνθη ἔκαμνε νὰ ὠχρίωσιν ἐπὶ τῶν στελεχῶν των. Τὸ ρόδον τοῦναντίον ἔμενε ἡσυχον καὶ πρᾶον, καὶ κατέπνιγεν ἐν σιγῇ τὴν ἀπελπισίαν του.

Βλέποντ' αὐτὸ καθ' ἐκάστην ὥριαν καὶ ματαινόμενον, αὐτὸ τὸ ποτὲ δροσερὸν τοσοῦτον καὶ ὠραῖον, τὰ νεαρά πτηνὰ ἔτρεμον ἐκ λύπης καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

— Τίς λοιπὸν θὰ ἦνε εὐτυχῆς, ἔλεγον καθ' ἑαυτὰ, ἂν ὁ Γούλ δὲν εἶνε εὐτυχῆς;

Καὶ διήρχοντο οὕτω πᾶσας τὰς ἡμέρας των ἐν τῇ κατηφείᾳ, μηδὲν ἐλπίζοντα καὶ μὴ γνωρίζοντα εἰμὴ νὰ ἐπιθυμῶσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις ἡ ἀηδὼν ἐφάνη ἀναζωπυρουμένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, οὓς ἐκράτει σχεδὸν πάντοτε κλειστοὺς, ἠνεφύθησαν εἰς τὴν ἡμέραν καὶ ἔλαμψαν διὰ τῆς παλαιᾶς αὐτῶν λάμψεως· αἱ πτέρυγές τῆς ἐκινήθησαν θορυβῶδως, καὶ ἡ φωνὴ τῆς, ἣν ἐφαίνετο μάλιστα ἀπολέσασα, τῇ ἐπανῆλθεν ἐξαίφνης. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, ἤρξατο ψάλλουσα ὡς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ ὡς τότε, πρᾶγμα παράδοξον, ἔψαλε τὸν ἔρωτα.

Τὸ ρόδον ἀνεγνώρισε τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους τοὺς καὶ ἐπίστευσεν ὅτι ἔβλεπεν ἀγαλμῶσαν τελευταίαν ἀκίῃνα εὐτυχίας. Ἐν ὅσῳ ἡ ἀηδὼν ἐψάλλεν, αὐτὸ ἐμεθύσθη ἐκ τῶν ἡδυτέρων ρεμβασμῶν, καὶ ὅτε ἐκείνη ἐπαύσατο, ἀπεκοιμήθη, καθηδυνόμενον ὑπὸ τῶν εὐτυχιστέρων ὀνείρων.

Φεῦ! ἡ ἀφύπνισις τοῦ ὑπῆρξε τοσοῦτον κατηφῆς, ὅσον ὁ ὕπνος τοῦ παιδρός. Εἶδε τὴν ἀηδόνα ταρασσομένην ὡς τὴν προτεραίαν, παραδεδωμένην εἰς τὴν αὐτὴν ἐξαψιν, ἀλλ' ἀνεγνώρισε λίαν ταχέως ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸ ἡ αἰτία τούτου. Ἐκείνη ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς της ἀκαταπαύστως προσηλωμένους ἐπὶ τινος μικροῦ λευκανθέμου, ὅπερ ἔλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ γείτονος λειμῶνος, καὶ ἀκαταπαύστως ὥρμα πρὸς αὐτὸ μέχρις οὗ ἔφθανε τὸ μῆκος τῆς ἀοράτου ἀλύσεώς της, ἐκβάλλουσα κραυγὰς ἐπιθυμίας καὶ λύσσης.

Εἰς τὴν θεὰν ταύτην ὁ δυστυχὴς Γοῦλ δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Διὰ τί, εἶπεν εἰς τὴν ἀηδόνα, παρατηρεῖς πάντοτε αὐτὸ τὸ λευκάνθεμον;

— Διότι μοῦ ἀρέσκει, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Καὶ διὰ τί δύναται νὰ σοὶ ἀρέσκη; Διὰ τὴν καλλονὴν του; ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἑκατοντάκις ὠραιότερον; Διὰ τὴν εὐωδίαν του; ἀλλὰ μόλις ἐκπέμπει ἀγροτικὴν τινα καὶ ἀσθενῆ ὁσμὴν, ἐν ᾧ ἐγὼ, διὰ μιᾶς μόνης κινήσεως τῶν πετάλων μου, κατευωδιάζω ὁλόκληρον τὸν κῆπον. Διὰ τὴν νεότητά του; ἀλλ' ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔαρ, καὶ ἐγὼ δὲν ἦνοιξα εἰμὴ μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θέρους. Εἰπέ, τί ἔχει, ἵνα σοὶ ἀρέσκη;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ.

— Τὸ ἀγαπᾷς! καὶ ἐμέ;

— Σὲ μισῶ.

Ἐπειὰ τὰ πάθη τῆς προσβληθείσης ὑπερηφάνιας, ἅπασαι αἱ βάσανοι τῆς ζηλοτυπίας, ἅπασαι αἱ ἀδμοναίαι τῆς ἀπελπισίας κατέλαβον συγχρόνως τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχικοῦ Γοῦλ. Ἦσθετο εὐθὺς ὅτι θ' ἀπέθνησκε, καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις ὑπῆρξεν ἡ μόνη του παρηγορία. Ἀλλὰ, φθάσαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀπεφάσισε νὰ τελευτήσῃ ἄξιοπρεπῶς, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν ἀηδόνα:

— Δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω διὰ τῆς βίας, εἶπεν. Ἀποθῶ τὸν ἔρωτά σου, σοὶ ἀποδίδω τὸν ὄρκον σου· ἀναχώρησον, εἶσαι ἐλευθέρα.

Ἡ ἀηδὼν ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς πραότητος καὶ τῆς σταθερότητος ταύτης. Ἐπειτα δὲ ἐπανελάθε.

— Δὲν ἐξαρτῶνται τὰ πάντα ἐκ τῆς θελήσεώς σου. Ὑπεσχόμην εἰς τὸν δαίμονα.

— Κάλισον αὐτόν.

Εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ πτηνοῦ φωνῆς, ἀφίκετο ὁ δαίμων.

— Τί με θέλετε, τὰς ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Ἡ ἀηδὼν καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίνατο τὸ ρόδον, δὲν θέλομεν πλέον νὰ ζῶμεν ὁμοῦ, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ διαρρήξῃς τὴν ἀόρατον ἄλυσιν, ἥτις μας συνδέει.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ δαίμων.

— Διὰ τί;..

— Διότι...

— Ἀλλὰ δὲν ἀγαπώμεθα πλέον, εἶπε τὸ ρόδον.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Ἀλλ' ἐὰν μᾶς ἀναγκάσῃς νὰ μένωμεν ὁμοῦ, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, θὰ ἀποθάνωμεν.

— Ἀποθάνετε, ἀπήντησεν ὁ δαίμων ἀφιπτάμενος.

Τὸ ρόδον ἐπλήρωσε κάλλιστα τὴν πρόρρησιν τῆς ἀηδόνης. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν περιέπεσεν εἰς κατὰστασιν ἀπελπιστικῆς ἐξασθενήσεως· τὰ χρώματά των ἐξαίφνης ἐθαμβώθησαν, τὰ φύλλα του τὸ ἐγκατέλιπον ἐν πρὸς ἐν, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν μᾶλλον κλίνουσα πρὸς τὴν γῆν ἐφάνη ζητοῦσα τάφον. Οὐδὲν παράπονον προσέφερεν, οὐδὲν δάκρυ ἔχυσε καὶ ἤρξατο ἀποθνήσκον τοσοῦτον ἡσύχως, ὅσον εἶχε βιώσει.

Ὅτε δ' ἐφθασεν ἡ ὑστάτη στιγμή, ἡ ἀηδὼν, ἥτις μετ' αὐξανούσης λύπης ἠκολούθει τὴν πρόοδον τῆς ἀσθενείας του, ἠσθάνθη ἑαυτὴν καταλαμβάνομένην ὑπὸ φρικώδους ἀπελπισίας.

— ὦ Γοῦλ, ἀνεφώνησεν ἐκρηγνυμένη εἰς ὁλολυγμούς, ἐγὼ σ' ἐφόνευσα! Σὺ μοὶ ἔδωκας τὴν εὐτυχίαν καὶ ἐγὼ σοὶ ἔδωκα τὸν θάνατον. ὦ ἀθλίαι ἀθλία ποῦ εἶμαι! διὰ τί νὰ σὲ συναντήσω; διὰ τί νὰ ἔλθω νὰ ταραξῶ τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ τόσῳ ἀγνὴν. Ἄνευ ἐμοῦ ἦθελς ζῆσαι εὐτυχῆς, ρόδον μου προσφιλέ. Καὶ ὅμως σὲ ἠγάπων! Οὐδέποτε ἠγάπησα ἄλλον ἀπὸ σέ! Δὲν γνωρίζω ὅποια φρικώδης σποτοδινία μὲ ὥθησε νὰ σὲ βασανίσω, ἀλλὰ σὲ ἠγάπων. Ἐπάνελθε, ὦ! ἐπάνελθε εἰς τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἴδῃς ἂν σὲ ἀγαπῶ! Ἐπάνελθε ἵνα ἦσαι εὐτυχῆς! Ἐπάνελθε! ἵνα καὶ ἐγὼ μὴ ἀποθάνω παραδεδωμένη εἰς τοὺς ἐλέγχους καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

— Εὐχαριστῶ, τῷ ἀπήντησεν ἀνεγείρον σιγὰ τὴν ὥρην, κεφαλὴν του, εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἡδέα σου ἄσματα, ἀλλὰ δὲν θὰ χρησιμεύσωσιν εἰμὴ ἵνα καταπραῦνωσι τὴν τελευταίαν μου ὥραν. Ἦλθε, τὸ βλέπω· μὴ ἔχῃς ἐλέγχους· δὲν πταίεις σὺ ἂν ὑπέφερα ἐγὼ, ἀλλὰ πταίει ἡ δυστυχὴς αὐτὴ γῆ. Ἄν δὲν ἠναγκάζετο νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, θὰ μὲ ἠγάπας πάντοτε, τὸ αἰσθάνομαι Βαλβούλ μου· δὲν σοὶ ἔλειπεν ἡ καρδία, ἀλλ' ἡ ἐλευθερία. Μὴ ἀπελπίζου... Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους εἰς κόσμον καλλίτερον, ἐνθα αἱ ψυχαὶ δὲν θὰ ἦνε δι' ἀλύσεων δεδεμέναι. Χαῖρε! ἀποθνήσκω ἀγαπῶνσε.

Καὶ κλίνον μετὰ θεῖου μειδιάματος πρὸς τὸ σῶμα τῆς φίλης του, ἐξέπνευσε τὸ ρόδον.

— Εἶτα τὴν στιγμὴν ταύτην διήλθεν ὑπεράνω ὁ δαίμων διὰ μεγάλου θορύβου τῶν πτερύγων αὐτοῦ:

— Εἶσαι ἐλευθέρα, ἐφώνησε πρὸς τὴν ἀηδόνα.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ.

Οὐδὲν ἔχυσε δάκρυ, ἔδωκεν εἰς τὸ ρόδον ἐν φίλημα. ὑψώθη κατ' εὐθείαν γραμμὴν ὑπεράνω αὐτοῦ τὰς πτέρυγας ἔχουσα ἠνεωγμένας, μέχρι μεγίστου ὕψους· ἔπειτα δὲ, κλείουσα ἐξαίφνης αὐτάς, ἀφῆκε

ἐαυτὴν καὶ ἔπασσε νεκρὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συν-
τρόφου τῆς.

Ἐν Ἑρμούπολει.

(Μετάφρασις Παντ. Δ. Τσιτσεκλή.)

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁρμυ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Ἐχετε ἴδει εἰς τὸ θέατρον τὸν Ἑμπο-
ρον τῆς Βενετίας; Ἐν τῷ δράματι τούτῳ
ὁ ἡθοποιὸς Δεβριὰν ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον ὡμοῦ
τινος Ἰουδαίου, τοῦ Σάδλνικ, ὅστις ποθεῖ διακαῶς
νὰ γευθῇ τὴν σάρκα τοῦ ἐμπορίου.

— Τὸ εἶδον αὐτὸ τὸ δράμα· ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο;

— Ἀφοῦ λοιπὸν γνωρίζετε τὸν Ἑμπο-
ρον τῆς Βενετίας, θὰ ἐνθυμεῖσθε τὸ ἐν αὐτῷ πρό-
σωπον τῆς Πορκίας, πλουσίας δεσποινίδος τῆς ἡ χειρ
ἐτέθη εἰς λαχεῖον κατ' ἀπαιτήσιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς
ἐν τῇ διαθήκῃ του. Παρέθηκε τρία κιβωτίδια, ἕκα-
στον τῶν ὁποίων ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ καὶ ἀνοίξῃ
ἀνὰ εἰς τῶν τριῶν τῆς μνηστήρων· ὁ δὲ λαβὼν τὸ
περιέχον τὴν εἰκόνα τῆς Πορκίας κιβωτίδιον, θὰ
καθίστατο σύζυγός τῆς. Μιμήθητε καὶ σεῖ; τὸν πα-
τέρα τῆς Πορκίας· εἶπέτε πρὸς τοὺς τρεῖς ἀντερα-
στάς ὅτι ἐπειδὴ ὅλοι σᾶς εἶνε ἐξ ἑσῶν προσφιλεῖς,
ἀφίνετε τὴν ἐκδασιν τοῦ πράγματος εἰς τὴν τύχην.
Σύζυγος τῆς Ἀλβερτίνας θὰ καταστῇ ὁ λαβὼν τὸ
περιέχον τὴν εἰκόνα αὐτῆς κιβωτίδιον.

— Τί ἀλλόκοτος πρότασις! ἐπεφώνησεν ὁ σύμ-
βουλος, καὶ, ἐὰν τὴν ἡσπαζόμεν, νομίζετε ὅτι θὰ
μοὶ ἀποβῇ ἐπωφελὴς καὶ δὲν θὰ μ' ἐκθέσῃ πάλιν
εἰς τὸ μῖσος τῶν δύο ἀποτυχόντων;

— Περὶ αὐτοῦ μείνατε ἡσυχος, ἐπανελάβεν ὁ
χρυσοχόος. Σᾶς ὑπόσχομαι ἐπιστήμως ὅτι θὰ τοπο-
θετήσω τὰ κιβωτίδια κατὰ τρόπον ὅστις θὰ κατευ-
χαριστήσῃ καὶ τοὺς τρεῖς. Ὅσοι δὲν εὕρωσι τὴν εἰ-
κόνα θὰ εὕρωσιν ὅμως, ὡς οἱ πρίγκηπες τοῦ Μαρό-
κου καὶ τῆς Ἀραγῶνος, εἰς τὰ ἕτερα δύο κιβωτίδια
πράγματα ἅτινα ὑπερμέτρως θὰ τοῖς ἀρέσωσι καὶ
ἅτινα θ' ἀρκέσωσι νὰ τοῖς φέρωσι τὴν λήθην τοῦ
μετὰ τῆς Ἀλβερτίνης γάμου. Θὰ σᾶς θεωρήσωσι μά-
λιστα ὡς ἀνθρώπον πρὸς ὃν ὀφείλουσι τὴν βαθυτέ-
ραν εὐγνωμοσύνην.

— Εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος.

— Ὅχι δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος· ἀλλὰ
βέβαιον. Σᾶς δίδω τὸν λόγον μου.»

Ὁ σύμβουλος δὲν ἐδίστασε πλέον ν' ἀκολουθήσῃ
τὸ σχέδιον τοῦ χρυσοχοῦ, καὶ ἀμφότεροι συνεφώ-
νησαν νὰ θέσωσιν αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν προ-
σεχῇ Κυριακῇ.

Ὁ χρυσοχόος ἀνέλαβε νὰ κομίσῃ αὐτὸς οὗτος τὰ
τρία κιβώτια.

Κ ε φ α λ α ι ο ν ε β δ ο μ ο ν .

Ἡ Ἀλβερτίνα ἀπληπίσθη καθ' ἡν ἡμέραν ὁ σύμ-
βουλος τῇ ὤμιλησε περὶ τοῦ ἀποφασισθέντος λα-
χείου· ἀλλ' ὅλαι τῆς αἱ παρακλήσεις, ὅλα τῆς τὰ
δάκρυα ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ. Ὡργίζετο ἄφ' ἐτέρου καὶ
διὰ τὴν ἀδιαφρίαν τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις δὲν ἐφαί-
νετο πλέον ποσῶς, ἵνα τὴν διαβεβαίῃ περὶ τοῦ ἔρω-
τός του. Τὴν προτεραιὰν τῆς προσδιορισθείσης Κυ-
ριακῆς ἡ Ἀλβερτίνα ἐκάθητο περὶ τὴν ἐσπέραν σύν-
νους ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς. Παραδεδομένη εἰς σκέ-
ψεις περὶ τῆς ἀναμενούσης αὐτὴν συμφορᾶς, ἡρώτα
ἐαυτὴν ἐὰν δὲν ἦτο προτιμώτερον, λαμβάνουσα σύν-
τονον ἀπόφασιν, νὰ φύγῃ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἀντὶ
νὰ καταδικασθῇ νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν σχολαστικὸν
γραμματέα ἢ τὸν φοβερὸν Βαρῶνον. Σκεφθεῖσα τότε
τὸν μυστηριώδη χρυσοχόον μὲ τὰς μαγείας του, ἤρ-
χισε ν' ἀνακτᾷ ἐλπίδας, διότι ἐθεώρει ὡς βέβαιον
ὅτι ὁ Λεονάρδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν
Ἐδμόνδον εἰς τόσον κρίσιμον στιγμὴν. Ἐπόθει δια-
καῶς νὰ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν χρυσοχόον, καὶ μετὰ μίαν
στιγμὴν, ὁ χρυσοχόος ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῆς, λέγων
διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἐπιβαλλούσης:

«Ἄρες, ἀγαπητὸν τέκνον, τὴν θλίψιν καὶ τὰς
μερίμνας· μάθε ὅτι ὁ Ἐδμόνδος, ὃν τὴν νύκτα νομίζεις
ὅτι ἀγαπᾷς, εἶνε προστατευόμενός μου καὶ θὰ τὸν
ὑποστηρίξω πάσῃ δυνάμει. Μάθε ὅτι ἐγὼ ἐνέβαλα
εἰς τὸν πατέρα σου τὴν περὶ λαχείου ἰδέαν, ὅτι ὁ
ἴδιος προητοίμασα τὰ θαυματουργὰ κιβωτίδια καὶ
ὅτι ὁ Ἐδμόνδος καὶ μόνος θὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν τὸ πε-
ριέχον τὴν εἰκόνα σου.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἐξέβραλε κραυγὴν χαρᾶς, ὁ δὲ χρυ-
σοχόος ἐξηκολούθησε. «Καὶ δι' ἄλλου μέσου θὰ
ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω τὴν μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου ἐ-
νωσίν σου, ἀλλὰ θὰ παρώργιζον σφοδρῶς τοὺς δύο
ἄλλους.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἀνελύθη εἰς εὐχαριστίας. Ἐλάβε
τὰς χεῖρας τοῦ χρυσοχοῦ ὃς ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρ-
δίας τῆς, βεβαιούσα αὐτὸν ὅτι μεθ' ὅλας τῆς
μαγείας τὸν ἐβλεπεν ἄνευ φόβου· εἶτα δὲ τὸν ἡρώ-
τησεν ἀφελῶς ὁποῖος ἦτο.

— Ἀ! προσφιλές μοι τέκνον, ἐπέλαβε μειδιών
ὁ χρυσοχόος, πολὺ δύσκολον μοὶ εἶνε νὰ σοὶ εἶπω
τὰ περὶ τούτου. Ὁμοιάζω πρὸς πολλοὺς ἐξ ἐκείνων
οἵτινες γνωρίζουσι μᾶλλον τὸ πῶς θεωρεῖ αὐτοὺς ὁ
κόσμος ἢ ὅποιοι πράγματι εἶνε. Μάθε ὅτι πολλοὶ
μ' ἐκλαμβάνουσιν ὡς τὸν χρυσοχόον Λεονάρδον,
ὅστις περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἔζη πλήρης
τιμῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐκλέκτορος Ἰωάννου Γεωρ-
γίου, καὶ ὅστις ἔπειτα ἕνεκα τοῦ μίσους καὶ τοῦ
φθόνου τῶν ἄλλων ἠναγκάσθη νὰ γείνῃ ἀφαντος,
ἄγνωστον πῶς. Εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃς πόσα χάριν
τῶν εἰλασιῶν τούτων ὑποφέρων ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν
ἀστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐργατικῶν ἀνθρώπων, οἵτι-
νες μὲ φεύγουσιν ὡς πνεῦμα φανταστικὸν καὶ πλη-
ροῦσι τὸν βίον μου πικριῶν. Μολονότι εἰς πολλὰς